

Topjaar Rus als
troost voor tragische
gebeurtenis in familie

LOSSER
DOOR
HET
LEVEN

*'We zullen doorgaan
Telkens als we stil staan
Om weer door te gaan
Met de stootkracht
van de milde kracht
Om toch weer door te gaan'*

Ramses Shaffy en André van Duin - in een komische variant - bezongen enige decennia geleden de zoektocht naar de plek waar alles samenkomt. Arantxa Rus is ondanks tegenslagen en pech net zo hard doorgegaan. Uiteindelijk viel halverwege dit jaar alles op zijn plaats. Met als resultaat een spetterende zomer van 2023. Een zomer waarin de lang gekoesterde wens de top50 te halen werd genomen alsof het nooit een obstakel had gevormd. Omdat alles samenkwam. En ze is, na een even tragisch jaar in de privésfeer, nog niet klaar.

Bij Arantxa Rus staat tegenwoordig vaker paella dan boerenkool op het menu. De reden is dat zij vijf jaar geleden begon aan een, zeg maar, tweede tennisleven. En dat bouwde ze op aan de Spaanse oostkust, net even boven Barcelona. De superfitte Zuid-Hollandse was na jaren stagnatie ten einde raad en sloeg een andere weg in. Ze zei daarbij dat

*'In **MEDITERRANE SFEREN** trainde ze nog harder dan voorheen en de **VERLOSSENDE DOORBRAAK** kreeg deze zomer dan toch gestalte'*

als het avontuur niet zou slagen het einde oefening zou zijn. Want je kunt wel doorgaan, maar niet als je twintig keer je neus hebt gestoten tegen dezelfde lantaarnpaal.

Aan de hand van coach Julian Alonso probeerde Rus (32) - aanvankelijk amechtig - de weg naar de hogere regionen te vinden. Die waren haar al toegedicht in 2008 toen zij onstuimig haar entree had gemaakt in de proftenniswereld, nadat ze eerder dat jaar tot juniorenkampioen was gekroond van de Australian Open. In oktober van dat jaar was Rus voor de eerste keer de beste Nederlandse speelster. Niets leek een florissante carrière in de weg te staan.

Maar het liep anders. De progressie zette niet door; het verwachtingspatroon was misschien te hoog opgekrikt. Ze zag eerst Michaella Krajicek voorbij komen en later denderde Kiki Bertens over haar heen om daarmee Rus een tijdlang onbedoeld in de schaduw te zetten. Vanaf 2013 tot 2018 kabbelde haar loopbaan voort zonder dat iemand nog een cent gaf voor een Arantxa Rus die de wereld in de naaste toekomst verstedd zou doen staan.

Maar ja, dat was buiten de waard gerekend en ook buiten de veerkracht van de linkshandige dame uit Delft. In mediterrane sferen trainde ze nog harder dan voorheen en, hoewel het even tijd in beslag nam, de verlossende doorbraak kreeg deze zomer dan toch gestalte: ze veroverden in Hamburg haar eerste WTA-titel in 16 proefseizoenen en zij steeg naar een gloednieuwe piek van 41 op de ranking.

En dat in een jaar dat aanvankelijk donker gekleurd was voor Arantxa Rus, die in februari haar vader verloor. Na een ziekbed van zo'n vier maanden overleed Lous Rus en het kostte zijn dochter tijd om dat te verwerken. Tennis fungeerde daarbij als uitlaatklep. Maar ook niet meer dan dat. Pas toen het hele verwerkingsproces al in een volgende fase was beland kwam het ultieme succes. Dat Rus' vader, die altijd fanatiek met zijn dochter had meegeleefd, helaas niet meer heeft mogen meemaken.

Je hebt iedereen verstedd doen staan dit jaar. Inclusief jezelf?

'Zeker. Het was een heel mooi seizoen. Ik heb mijn hoogste ranking ooit behaald (WTA-41). Voor het eerst won ik in Hamburg een WTA 250-toernooi en pakte ik in vijf weken tijd in totaal vier titels. Dit doel hadden we eigenlijk uitgestippeld voor 2022, maar toen lukte het niet. Ik bleef er echter in geloven en

'IK KAN NOG STEEDS NIET HELEMAAL BEVATTEN DAT HIJ ER NIET MEER IS. HET BLIJFT ONWERKELIJK'

dan is het een geweldig gevoel als het een jaar later wel allemaal op zijn plek valt.'

Het jaar 2023 werd aanvankelijk getekend door het overlijden van je vader Lous. Heeft dat je lang bezig gehouden?

'Het was qua tennis natuurlijk een prachtig seizoen maar privé een shitjaar. Daarom houd ik er ook een beetje een dubbel gevoel aan over.'

Hoe is het één dan met het ander te rijmen?

'Als ik train, wedstrijden speel of aan mijn conditie werk dan is dat afleiding. Ik ben gewoon doorgegaan met mijn werk en dat werk vind ik heel leuk om te doen. Maar in mijn vrije tijd heb ik tijd om na te denken en nog steeds ben ik bezig met het feit dat hij er niet meer is. Hij heeft vier maanden in het ziekenhuis gelegen, vanaf oktober vorig jaar tot februari. In die periode ben je alleen maar daarmee bezig en kom je niet aan tennissen toe. Ik woon de meeste tijd in Spanje, maar afgelopen winter was ik heel veel in Nederland, ook om mijn moeder te steunen. ➤

'HET VOELDE ALS EEN
BELONING VOOR MIJN
DOORZETTINGSVERMOGEN
EN **VOLHARDING**'

Wat kwam er op je af?

'Niets maakt meer uit als je zoiets dat dichtbij jezelf ligt, meemaakt. Alles staat in het teken van de ziekte van je vader. Want wij zijn met het gezin altijd heel close geweest. Aan de andere kant realiseer je je op hetzelfde moment ook dat je van elke dag moet genieten. Ik kan nog steeds niet helemaal bevatten dat hij er niet meer is. Het blijft onwerkelijk. Maar in zo'n periode ga je denk ik door op adrenaline. Je doet dingen, ook qua tennis, op de automatische piloot. Het heeft geen zin om te gaan zitten huilen op de bank en het huis niet meer uit te komen. Dat heb ik van mijn vader geleerd. Hij was altijd positief en ging uit van zijn eigen kracht. Die levenslessen heb ik van hem geleerd en daar ben ik zeer dankbaar voor. Mijn moeder en mijn zus hebben dat ook meegekregen en staan er net zo in. Daarom voelde ik me daardoor gesterkt om eind februari mijn weg in het tenniscircuit weer op te pakken. Hij had niet anders gewild.'

Was jouw vader een belangrijke factor in je carrière?

'In het begin niet, omdat ik door mijn zus ben gaan tennissen, maar daarna zeker wel. Hij hield enorm

van sport, net als mijn moeder, die op latere leeftijd ook is gaan tennissen. Ze hebben alles voor ons over gehad. Ze brachten ons naar toernooien en pasten zich met eten en zo aan aan hun tennissende dochters. Dat gebeurde altijd op een ongedwongen manier. Ik ben nooit door mijn ouders gepusht. Tuurlijk moesten wij de dingen serieus aanpakken, maar er was tijd om te genieten en voor gezelligheid. Het is nu erg wennen dat mijn vader er niet meer bij is. In Parma, eind september vorig jaar, was hij de laatste keer mee op reis. Dat zal ik niet snel vergeten. Op Roland Garros had ik nog nooit een wedstrijd zonder hem langs de kant gespeeld. Dan besef je dat hij er niet meer is.'

Over Roland Garros gesproken, dat kwam misschien net iets te vroeg na de uitgestelde start van het jaar 2023. Althans, als je kijkt wat je in de weken daarna presteerde. Of heb jij dat anders ervaren?

'Eigenlijk ging het voor Roland Garros ook best goed. Ik was weggezaakt op de ranking, maar ik kwalificeerde me voor de grote Europese graveltoernooien in Madrid en Rome. Vanaf begin

juni kwam ik echt in een flow. Alles leek vanzelf te gaan.'

Tussen begin juni en eind juli won je vier titels met als uitschieter het WTA-toernooi in Hamburg. Hoe heb je die periode beleefd?

'Waanzinnig. Alles viel samen. Ik voelde dat ik echt loon kreeg na hard werken, want dat doe ik met mijn Spaanse begeleidingsteam onder leiding van Julian Alonso. Het maakte eigenlijk niet uit wie er aan de andere kant van het net stond. Wat we in de trainingen hadden gedaan kon ik toepassen in de wedstrijden. En we, mijn coach en ik, hadden een concreet doel voor ogen: de top50 halen en proberen een WTA-toernooi te winnen. Als dat lukt geeft dat een geweldig gevoel.'

En dan sta je plotseling voor het eerst in je lange loopbaan in de top50. En toen?

'Ik wist op een of andere manier dat het erin zat om dit te bereiken. Ik ben er altijd in blijven geloven en ik ben kalm gebleven. Heb de nederlagen geslikt. Door de tragische gebeurtenis met mijn vader was ik weggezaakt op de ranking. Ik stond ruim buiten de top100, maar ik legde een niveau van een top50-speler op de baan. Ik ben in februari, maart nooit in paniek geraakt. Maar dat ik zo snel nieuwe hoogtepunten zou bereiken heeft mij toch ook verrast. Het voelde als een beloning voor mijn doorzettingsvermogen en volharding.'

Had je deze zomer het gevoel dat je je beste tennis ooit speelde?

'Wat de winst is geweest is dat ik die weken een constant niveau heb kunnen laten zien. Dag in, dag uit. Als je een toernooi wilt winnen moet je er vijf partijen lang staan. Dat gebeurde een aantal weken lang. Het gaat vaak om details. Alles viel op zijn plek. Ik zie het toch als het resultaat van het harde werken. Daarbij komt dat ik mijn team heb uitgebreid met een fysiotherapeut, die af en toe meegaat op tournee. Dan blijf je toch fitter tijdens toernooiweken. En mijn coach, waarmee ik sinds 2018 werk, speelt in het geheel een heel belangrijke rol. Hij ziet het goed en ziet ook dat er nog rek in zit.'

Heb je het gevoel dat je na dit topjaar een aantal kritische mensen de mond heb gesnoerd?

'Er zijn best veel mensen die dat hebben gezegd of gedacht. Maar dat blijf je altijd houden. Er blijven mensen die kritiek zullen hebben, maar ik trek me er niet zoveel van aan. Ik stel mijn eigen doelen en kijk of ik die kan halen.'

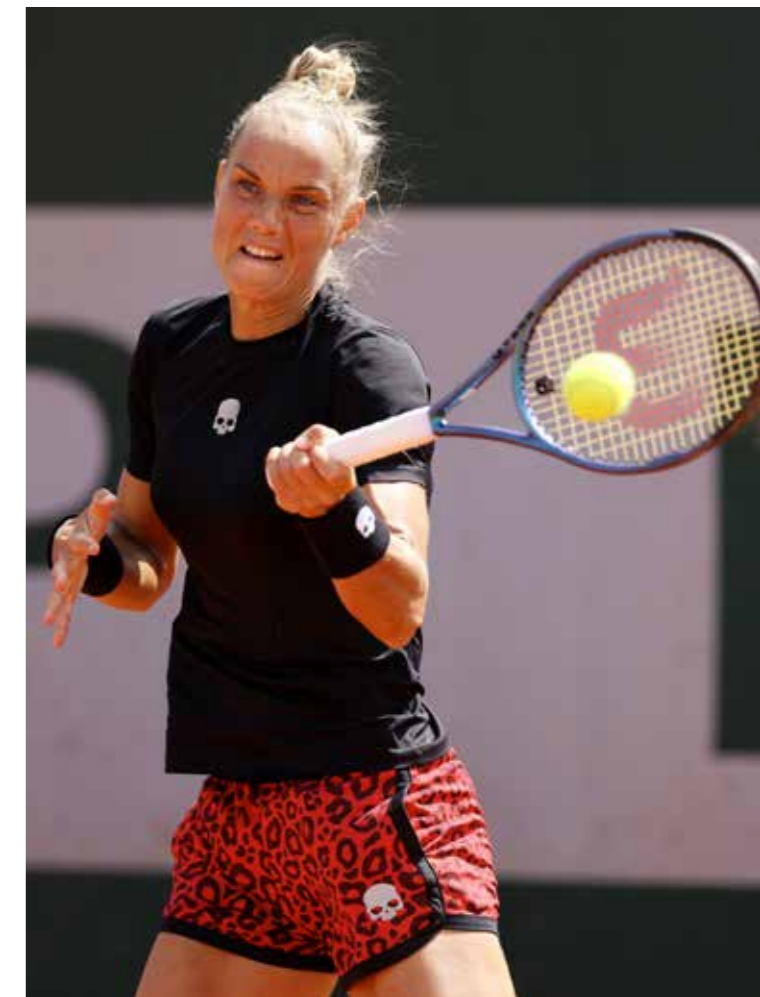
Ben je sinds je samenwerking met Alonso aan een tweede tennisleven begonnen?

'Ja. Daarvoor was ik vastgelopen. Ik moest een rigoureuze wijziging aanbrengen om mijn carrière van nieuwe impulsen te voorzien. In de glorie tijd van Kiki (Bertens, red.) stond ik vier jaar lang buiten de

top100. Ik wist het niet meer. Ik was zoekende. Toen ben ik het over een andere boeg gaan gooien. "Ik ga naar Spanje", zei ik tegen mezelf in een alles-of-niets-poging. Of het werkt of het lukt niet. Het eerste jaar was wennen. De cultuur, de taal, de

'Sport wordt in SPANJE OOK ANDERS BELEEFD. Ik vind het sowieso lekker dat het VAAK MOOI WEER is en ik hou van de Spaanse keuken.'

omgangsvormen en ook de trainingen waren totaal verschillend van wat ik tot dan toe had gedaan. Ik ben daar ook gaan wonen, een half uur rijden van Barcelona. Daar moest ik doorheen. Het moeilijkste was dat ik mijn familie veel minder zag. Mijn Spaanse coach had echter een rotsvast vertrouwen in mij. Die stond en staat honderd procent achter ►

me. Zijn manier van werken paste meteen bij mij.'

Zet je je loopbaan in Spanje voort of kom je terug naar Nederland?

'Door de privéomstandigheden ben ik de laatste tijd wat meer in Nederland. Vooral voor mijn moeder. Julian past zich aan en reist mee als ik in Nederland trainingsweken wil draaien. De basis is Spanje en daar wil ik mijn tennisloopbaan ook tot het einde toe continueren. Dat biedt ook veel voordelen. Je hoeft eigenlijk nooit binnen te trainen. Spanje is de bakermat van het graveltennis dus daar weten ze als geen ander welke skills je nodig hebt om op die baansoort je beste tennis te laten zien. Sport wordt daar ook anders beleefd. Tennis is heel groot, mede door wereldtoppers als Rafael Nadal en Carlos

Alcaraz. Ik vind het sowieso lekker dat het vaak mooi weer is en ik hou van de Spaanse keuken. En die is tegenwoordig ook nog een stuk goedkoper dan bijvoorbeeld de Nederlandse.'

De financiën hebben van de zomer ook een behoorlijke impuls gekregen. Kun je al gaan rentenieren?

'Dat is misschien wat al te optimistisch uitgedrukt. Maar het is wel zo dat hoe hoger je staat des te meer je verdient. Nu ik rond de vijftig sta speel ik alle grote toernooien in mooie stadions tegen goede speelsters, daar doe je het uiteindelijk voor. En bij winst merk je dat meteen aan het prijzengeld en de punten. Vergeleken met een plek buiten de top100 is het op dit vlak een wereld van verschil. Dan geef je meer uit dan je verdient, want ik moet ook de mensen die ik inhuur en mijn reizen betalen. Er is na mijn goede toernooiserie deze zomer wel een druk van mijn schouders gevallen.'

Na de superzomer wilde het niet echt vlotten.

'DE TOP30. DAT IS EEN FIKSE UITDAGING, MAAR DAAR GA IK VOOR'

Was dat een reactie op die succesperiode?

'De schaduwkant, als je daar van mag spreken, van alle successen is dat je in zo'n periode heel veel wedstrijden speelt. Na mijn eindzege in Hamburg voelde ik me best moe. Ik had hier en daar ook wat pijntjes. Daarna heb ik het wat rustiger aan gedaan. Toen ging ik naar het hardcourt van Amerika en de resultaten vielen een beetje tegen. Vervolgens heb ik in Mexico wel gespeeld, maar was ik eigenlijk te ziek. En tijdens de trip naar Azië ging ik tijdens het toernooi in Seoel door mijn enkel. Het was al met al een beetje tobben. Ik heb mijn nieuwe status als top50-speelster nog niet echt kunnen bevestigen. Maar we zijn alweer aan het investeren voor het nieuwe seizoen. Ik leer nog elke dag bij hoewel ik straks mijn 17de profseizoen inga.'

Het tennisleven lijkt er van de buitenkant mooier uit te zien dan het in werkelijkheid is. Ben jij het niet een keer zat?

'Het wachten op een visum, het wachten voor een vlucht of het zoveelste hotel waar je incheckt, dat zijn nou niet bepaald de leukste dingen. Maar er staan zoveel mooie dingen tegenover dat ik het er graag voor

PASPOORT

ARANTXA RUS

Geboortedatum: **13 december 1990**

Geboorteplaats: **Delft**

Speelt: **Linkshandig**

Lengte: **180 cm**

Totaal prijzengeld: **\$3.171.833,-**

WTA-ranking: **51**

WTA-titels: **1**

Beste prestaties Grand Slams:

Australian Open: **Tweede ronde** (2011, 2020)

Roland Garros: **Vierde ronde** (2012)

Wimbledon: **Derde ronde** (2012)

US Open: **Tweede ronde** (2011)

over heb. Die geven de doorslag. En ik heb een goed team om me heen. Mijn coach, mijn moeder Judith gaat regelmatig mee, straks ook naar Australië, dan mijn tweede trainer Alberto die me een aantal weken vergezelt als Julian niet kan en soms gaat mijn fysiotherapeut uit Alicante mee.'

Hoe lang wil je nog doorgaan?

'Ik ga niet iets plannen, ik zie wel wat er op me af komt. Na de dood van mijn vader en het hele proces

er naartoe en achteraf sta ik anders in het leven. Je gaat dingen toch door een andere bril zien. Ik leef makkelijker, losser, omdat je de eindigheid ervan hebt gezien. Ik kan nu nog op hoog niveau meedoen en wil er in elk geval nog twee seizoenen aan vastplakken. Tegen die tijd zie ik wel hoe ik er psychisch en fysiek voor sta.'

Tennis slokt je enorm op. Heb je desondanks nog andere hobby's?

'In mijn vrije tijd in Spanje ga ik graag naar het strand. Je hebt daar hele leuke badplaatsen. In Nederland ben ik het liefst bij mijn familie. Ik ben echt een familiemens. Hobby's heb ik eigenlijk niet echt. Of, nu je het vraagt, ik lees graag, bij voorkeur thrillers. En ik kook graag. Het zijn gewone dingen die je makkelijk als hobby kan omschrijven, haha. Maar als tennisser heb je daar niet veel tijd voor.'

Wat zijn je doelen voor 2024?

'De top30. Dat is een fikse uitdaging, maar daar ga ik voor. Ik heb de eerste maanden niet zo gek veel punten te verdedigen. Daar liggen kansen. Maar het is makkelijker gezegd dan gedaan. Daar weet ik alles van.' ●

